

Schlanger András rendező játssza a Komáromi Jókai Színház ma esti bemutatójának főszerepét

Mit érdemes tudni a darabról?

Lengyel Menyhért a húszas-harmincas évek egyik legsikeresebb szerzője volt.

Schlanger András rendező játssza a Komáromi Jókai Színház ma esti bemutatójának főszerepét

Mit érdemes tudni a darabról?

Lengyel Menyhért a húszas-harmincas évek egyik legsikeresebb szerzője volt. Nemcsak Magyarországon, hanem Párizsban, Londonban, Hollywoodban is szerették. Nemzetközi hírnevét Taifun című darabjának köszönhetette, melyet több nyelvre lefordítottak, és számtalan színház műsorára tűzte. Ezt követően meghívták Amerikába, ahol filmíróként is nevet szerzett magának. A waterloói csata című darab is a filmszakmához kapcsolódik. A történet a húszas években játszódik, bár 2005-ben is nagyon időszerű. Egy súlyos anyagi gondokkal küzdő magyar filmvállalat pénzt keres fennmaradásához, majd egy amerikai szélhámos beszáll az üzletbe, és belekezdnek egy történelmi superprodukcióba: A waterloói csata megfilmesítésébe. A forgatáson kiderül, hogy mindenki mindenkinek hazudik, amiből kitűnő komikus szituációk adódnak. Félig film, félig színház, mindez nagyszerű dalokkal.

Tóth Tibor mondta egy interjúban nemrég, hogy az előadás nem operett, hanem „vígjáték zenével”. Miért fontos ezt hangsúlyozni?

Nagyon szeretem a zenét a színházban, de nagyon fontos az előadás viszonya a zenéhez. A

három felvonásban összesen körülbelül öt percnyi ének van – ami nem sok. Azt a lehetőséget kerestem, hogy miként működik a zene egy olyan előadásban, ami se nem operett, se nem musical. A dalok inkább afféle zenei tréfaként jelennek meg, az előadás ettől még igyekszik prózai maradni. Engem a színház maga érdekel. A tavalyi komáromi rendezésem, a Gazdag szegények kapcsán is az volt a legérdekesebb, hogy hogyan lehet a klasszikus nyelvezetű Jókait egy expresszív, musicales formában úgy eljátszani, hogy az mégis megőrizze a lényegét, hogy emberi sorsokról szóljon. Büszke vagyok, hogy lassan az ötvenedik előadásnál járunk a Gazdag szegényekkel, de arra még büszkébb, hogy sok diák nézi, és nagyon jól szórakoznak rajta – tehát sikerült az ő számukra is érthető módon megfogalmazni egy magyar klaszszikust. Most is arra voltam kíváncsi, hogy egy ilyen típusú történetet hogyan lehet eljuttatni a nézőhöz. Ennek a két világháború közötti világnak van egy, a nézők és a színészek által nagyon kedvelt játsszási stílusa, amit leginkább az édes, aranyos, bájos, szívmengető és a kicsit bárgyú jelzőkkel írhatnánk le. Ha ilyennek látunk egy előadást, hajlamosak vagyunk elrédvni, és eszünkbe sem jut, hogy ez a mi világunkról szól. Pedig A waterloói csata valósága, és a 2005-ös közép-európai valóság rengeteg közös vonást mutat. Mindkét esetben arról van szó, hogy a kezdődő kapitalizmus hogyan őrli fel az emberi értékeket, hogyan küzd mindenki az egzisztenciájáért, és azért, hogy a pénz utáni hajsza közben legyen némi magánélete is.

Bár volt egy sikeres rendezése az előző komáromi évadban, mégis elmondhatjuk, hogy most mutatkozik be az itteni publikumnak – színészként.

Erről a fura helyzetről, amibe Benkő Géza távozása miatt kerültem, már elég sokat cikkezett a sajtó. Mivel nem az ő művészi teljesítményéről, hanem a magánéletéről van szó, nem is tartom helyesnek ezt a felhajtást. Egy szó, mint száz: maradt egy főszerep, és mivel magam is színész vagyok, hát elvállaltam. Jó ötletnek tűnt, hogy egy olyan ember ugorjon be, aki ismeri a darabot, és az elejétől benne van a próbafolyamatban. Minden szerepnek van egy saját igazsága, története. A drámai konfliktus lényege, hogy ezek a különböző igazságok ütköznek egymással a színpadon, vagy ahogy Hegedûs Géza bácsi mondta: a színház az, amikor valaki vagy valakik valamit akarnak, és valaki vagy valakik ezt nem akarják. A színésznek az a dolga, hogy azonosuljon az egyik szerep igazságával, és a többiekével ne törődjön, a rendezőé pedig az, hogy senkivel ne azonosuljon, viszont mindegyiket ismerje. Látható, hogy ez egy kicsit tudathasadásos állapot, nem hiszem, hogy még egyszer megismétlem: nehéz egyszerre hideg fejjel rendezni és meleg szívvel játszani.

ZSELINSKY MIROSLAV